

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **H., a. s.**, zastoupeného Mgr. Annou Zinglovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Strážkovická 327, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasačních stížnostech podaných proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003, sp. zn. 28 Ca 561/2001 až 578/2001,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003, sp. zn. 28 Ca 561/2001 až 578/2001, byly zamítnuty žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 9. 2001, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Benešově ze dne 30. 1. 2001, kterými byla stěžovateli vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 1997 až květen 1998 a srpen 1998. Městský soud v napadených rozsudcích uvedl, že předmětem leasingových smluv, které stěžovatel uzavřel jako pronajímatel, byl finanční pronájem movitých věcí, které byly zabudovány do nemovitostí nájemců. Městský soud dovodil, že stěžovatel nepronajímal stavbu ani její část, ale technologické zařízení, které se sice mohlo ze stavebně-technického hlediska stát součástí stavby, neboť do ní bylo zabudováno, ale předmětem zdanitelného plnění nadále zůstal pouze jeho pronájem jako věci movité, proto finanční úřady postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud při vyměření daně použily § 16 odst. 7

zák. č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o DPH“) a uplatnily sazbu jako u zboží, které je předmětem této smlouvy.

V kasačních stížnostech podaných v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že důvod jejich podání spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle stěžovatele v posouzení předmětů leasingových smluv jako věcí movitých. Předměty leasingových smluv se podle názoru městského soudu na jedné straně mohly po zabudování stát součástí stavby, neboť byly do staveb zabudovány, a současně se podle názoru soudu jedná v případě těchto smluv o pronájem věcí movitých. V této souvislosti připomněl stěžovatel znění § 119 a § 120 odst. 1 o. z. s tím, že vzhledem k citovaným ustanovením není současně možné, aby předměty leasingových smluv byly po dobu trvání těchto smluv současně věcí movitou a současně nedílnou součástí stavby jako věci nemovité. Tomu tak může být pouze do doby zabudování předmětu leasingové smlouvy do nemovitosti. Po zabudování přestává být předmět leasingové smlouvy věcí movitou a stává se nedílnou součástí nemovitosti. Dále stěžovatel odkázal na svá podrobná vyjádření v odvoláních, žalobách a vyjádřeních. Proto se domáhal zrušení napadených rozsudků a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadené rozsudky v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasačních stížnostech a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 16 odst. 7 zákona o DPH se u smluv o finančním pronájmu uplatní stejná sazba jako u zboží nebo nemovitosti, které jsou předmětem této smlouvy.

V daném případě je sporná otázka, zda u movitých věcí, jimiž byly mostový jeřáb, dopravník krmiva včetně montáže, vzduchotechnické zařízení včetně montáže, technologie výkrmu prasat včetně montáže, které byly předmětem pronájmu, se uplatní sazba podle § 16 odst. 7 zákona o DPH nebo snížená sazba vzhledem k tomu, že předmětné movité věci byly po dobu pronájmu zabudovány do nemovitosti nájemců.

Stěžovatel uzavřel jako pronajímatel smlouvy o pronájmu (finanční leasing) movitých věcí na dobu určitou s ujednáním, že po ukončení smlouvy je nájemce oprávněn ve smyslu § 491 obch. zák. ke koupi najaté věci. Podle § 493 odst. 1 věta první obch. zák. teprve vznikem smlouvy o koupi najaté věci přechází u movitých věcí na kupujícího vlastnické právo. I když tedy pronajaté movité věci nájemce užíval tak, že byly zabudovány do jeho nemovitosti, nemohlo to po dobu trvání nájmu nic změnit na jejich povaze a nemohly se stát součástí nemovitosti nájemce, když vlastníkem nemovitosti byl nájemce a vlastníkem movitých věcí pronajímatel, a to až do uzavření smlouvy o prodeji najaté věci. Skutečnost, že předmět nájmu byl zabudován do nemovitosti jiného vlastníka, nemohla mít za následek, že se z pronajaté movité věci stala součást nemovitosti. Pokud městský soud připustil, že pronajatá movitá věc se může stát ze stavebně-technického hlediska součástí stavby, neznamená to, že se stala součástí nemovitosti v právním slova smyslu. Protože po dobu trvání smlouvy o finančním pronájmu zůstal předmět smlouvy nezměněn, neboť předmětem pronájmu nebyla nemovitost, resp. její součást, nelze městskému soudu vytýkat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

Odkaz stěžovatele v této souvislosti na znění § 119 a § 120 odst. 1 o. z. je zcela bezpředmětný, protože první z citovaných ustanovení pouze konstatuje, že existují věci movité a nemovité a vymezuje věci nemovité, a ve druhém ustanovení je vymezen pojem součásti věci, což je pro posouzení zařazení pronajatých věcí do příslušné sazby daně z přidané hodnoty právně irelevantní.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu